

Sygn. akt III Ca 202/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Leszek Dąbek (spr.)

Sędziowie: SO Lucyna Morys - Magiera

SO Anna Hajda

Protokolant Dominika Tarasiewicz

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2014 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa(...)w Z. przy ul. (...)

przeciwko A. P. (1) (P.) i K. P.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 14 października 2013 r., sygn. akt VIII C 2462/12

- 1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 3 o tyle, że w miejsce zasądzonej w nim kwoty zasądza od powódki na rzecz pozwanych solidarnie kwotę 629,40 zł (sześćset dwadzieścia dziewięć złotych czterdzieści groszy) z tytułu zwrotu kosztów procesu;**
- 2. oddala apelację w pozostałej części;**
- 3. zasądza od powódki na rzecz pozwanych solidarnie kwotę 600 zł (sześćset złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.**

SSO Anna Hajda SSO Leszek Dąbek SSO Lucyna Morys - Magiera

Sygn. akt III Ca 202/14

UZASADNIENIE

Powódka (...) w Z.

przy ulicy (...) żądała zasądzenia na jej rzecz od pozwanych A. P. (2) i K. P. solidarnie kwoty 9.044,85 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28 maja 2012r. oraz zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając żądanie twierdziła, że pozwani są współwłaścicielami nieruchomości położonej w Z. przy ul. (...) i zalegają z zapłatą obciążających ich opłat z tytułu czynszu, zużycia wody za okres od 4 01 2010r. do 30 12 2011r. oraz kosztów remontu nieruchomości wspólnej w kwocie 5.116,47zł.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Zabrze sporządził

w dniu 2 07 2012r. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (sygn. akt VIII Nc 1851/12), w którym polecił pozwanym solidarnie zapłacić powódce docho-dzone należności.

Pozwani A. P. (2) i K. P. wnieśli sprzeciw

od nakazu zapłaty, w którym zaskarżali nakaz zapłaty w części nakazującej im zapłacić powódce należność główną w wysokości przekraczającej kwotę 1.827,88 zł, związanych z nią odsetek ustawowych oraz kosztów procesu.

Wnieśli o oddalenia powództwa w zaskarżonej części oraz zasądzenie na ich rzecz od powódki zwrotu kosztów procesu. Zarzucili, że należności za okres od maja 2010r. były przedmiotem rozpoznania sądu w prawomocnie zakończonych sprawie prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Zabrzu pod sygn. akt VIII Nc 4418/10 i poza niezaskarżoną kwotą nie zalegają wobec powódki z zapłatą żadnych należności.

W toku postępowania pozwani podnieśli zarzut przedawnienia roszczeń dotyczących okresu sprzed 2009r. oraz uiszcili powódce kwotę 1.828 zł,

a powódka ograniczyła powództwo o tę kwotę.

Sąd Rejonowy w Zabrzu w wyroku z dnia 14 10 2013r. odmówił odrzucenia pozwu, oddalił powództwo oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanych solidarnie kwotę 1.234 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia ocenił, że dochodzone przez powódkę roszczenia nie są tożsame z roszczeniami o których prawomocnie orzeczono w sprawie o sygn. akt VIII Nc 4418/10 i podniesiony przez pozwanych zarzut powagi rzeczy osądzonej uznał za bezzasadny. Następnie stwierdził,

że wobec zaskarżenia nakazu zapłaty tylko w części, w postępowaniu pomiędzy stronami sporne były kwoty: 5.116,47 zł i 163,25 zł za styczeń 2010r, 163,25 zł za luty 2010r., 1.023,95 zł za marzec 2010r., 163,25 zł za kwiecień 2010r. tj. łącznie 6.630,17 zł. Przywołał regulację art. 15 ust, 1 ustawy z dnia 24 06 1994r.

o własności lokali (Dz. U. 2000r., nr 80, poz. 903) i stwierdził, że zaliczki

na fundusz remontowy przybierają postać świadczeń okresowych i że roszczenia

z tego tytułu przedawniają się w terminie trzyletnim (art. 118 k.c.), po czym ocenił, że roszczenia powódki uległy przedawnieniu co do kwoty 5.030,83 zł,

a w pozostałym zakresie uznał roszczenie powódki za niewykazane. O kosztach procesu orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 09 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 ze zm.).

Orzeczenie zaskarżyła **powódka (...) w Z. przy ulicy (...)**, która wносиła o jego zmianę poprzez zasądzenie na jej rzecz od pozwanych kwoty 7.216,97 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu i zwrot kosztów procesu, bądź o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Zarzuciła, że przy ferowaniu orzeczenia naruszono:

- prawa materialne, regulację art. 118 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu 3 – letniego terminu przedawnienia

a wynikające z błędnego uznania, że zobowiązanie pozwanych wobec powódki

z tytułu ich udziału w kosztach przeprowadzonego w latach 2006-2007 remontu ma charakter okresowy, podczas gdy termin przedawnienia dla tej należności wynosi 10 lat,

- prawo procesowe regulację, art. 100 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie polegające na zasądzeniu od powódki na rzecz pozwanych całości kosztów postępowania, podczas gdy pozwani przegrali sprawę „co najmniej w zakresie,

w którym nie zaskarżyli nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 2 07 2012r, sygn. akt VIII Nc 1851/12, co niewątpliwie miało wpływ na rozstrzygnięcie w tym zakresie”.

W uzasadnieniu apelacji podnosiła między innymi, że Sąd pierwszej instancji błędnie określił charakter dochodzonego przez powódkę roszczenia, gdyż określił je wyłącznie jako „należności z tytułu nieuiszczonych zaliczek na pokrycie kosztów zarządu nieruchomością wspólną (...) w wysokości 9.044,85 zł”. Sąd ten w konsekwencji błędnie uznał, że zobowiązanie pozwanych wobec powódki z tytułu ich udziału w kosztach przeprowadzonego w latach 2006-2007 remontu nieruchomości wspólnej ma charakter okresowy, podczas gdy należało rozróżnić zaliczki na koszty zarządu nieruchomością wspólną w rozumieniu art. 14 i 15 ustawy z dnia 24 06 1994r. o własności lokali (Dz. U. 2000r., nr 80, poz. 903) od kosztów remontu ponoszonych na podstawie odrębnej jednorazowej uchwały podjętej przez współwłaścicieli a dotyczącej zgody na zaciągnięcie przez powódkę pożyczki w wysokości 30.000 zł.

W odpowiedzi na apelację **pozwani A. P. (2) i K. P.** wnieśli od oddalenie apelacji oraz zasądzenie na ich rzecz od powódki zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji trafnie zakwalifikował roszczenia powódki, przyjmując, że mają one źródło w reżimie prawnym art. 14 ustawy z dnia 24 06 1994r. o własności lokali (Dz. U. 2000r., nr 80, poz. 903), a następnie prawidłowo rozpoznał sprawę.

Ustalenia faktyczne składające się na podstawę faktyczną orzeczenia

nie były kwestionowane w apelacji, mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, którego ocena jest logiczna i mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów.

Z tych względów Sąd odwoławczy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego w swym zasadniczym zarysie jest prawidłowa i ze wskazanym poniżej odstępstwami Sąd odwoławczy ją podziela (orz. SN z dn. 26 04 1935r.

C III 473/34, Zb U. z 1935r. poz. 496).

Powódka dochodziła w sprawie dwojakiego rodzaju roszczeń: obciążających pozwanych i niezapłaconych należności z tytułu „czynszu i zużycia wody” za okres od 4 01 2010r. do 30 12 2011r. oraz poniesionych kosztów remontu nieruchomości wspólnej w kwocie 5.116,47zł.

Należności te nie były przedmiotem rozpoznania i rozstrzygnięcia zapadłego w sprawie zarejestrowanej w Sądzie Rejonowym pod sygn. akt VIII

Nc 4418/10.

Dlatego w sprawie nie występuje przewidziana w art. 199 § 1 k.p.c. negatywna przesłanka procesowa w postaci powagi rzeczy osądzonej, co znalazło prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym wyroku.

Dochodzone przez powódkę należności powstałych w okresie sprzed

3 lat od daty wniesienia pozwu, nie dotyczą uiszczanych okresowo zaliczek

na poczet zarządu nieruchomością wspólną, lecz ostatecznych rozliczeń z tytułu poniesionych przez powódkę kosztów remontu nieruchomości wspólnej.

Nie mają one zatem charakteru świadczeń okresowych w rozumieniu regulacji art. 118 k.p.c. i wbrew temu co przyjął Sąd Rejonowy nie uległy

one przedawnieniu, gdyż zgodnie z tą regulacją termin ich przedawnienia wynosi 10 lat (gdyby nawet przyjąć, że uległy one przedawnieniu, to podniesiony przez pozwanych zarzut ich przedawnienia jest sprzeczny z zasadami współzycia społecznego w rozumieniu art. 5 k.c., gdyż jego uwzględnienie prowadziłoby

do usankcjonowania istniejącego stanu, w którym pomimo tego, że pozwani korzystają z dobrodziejstwa przeprowadzenia remontu nieruchomości przypadającymi na nich jego kosztami obciążeni zostaliby pozostali członkowie wspólnoty).

Zgodnie z ogólną regułą przewidzianą w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.

na powódce ciążył obowiązek wykazania istnienia dochodzonych należności.

Z obowiązku tego jednak się ona nie wywiązała, gdyż pomimo podniesionego w tej kwestii przez pozwanych formalnego zarzutu, na tę okoliczność nie zaoferowała ona Sądowi dowodów źródłowych dotyczących: zakresu przeprowadzonego remontu, jego częściowych i całkowitych kosztów, ilości zużytej wody oraz jej ceny jednostkowej, co pozwoliłoby zweryfikować przedstawione przez nią wyliczenia.

Znalazło to prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym wyroku

i w tej części apelacja jest nieuzasadniona.

Trafnie natomiast apelacja zarzuca, że przy ferowaniu wyroku naruszono regulację art. 100 zd. 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie.

Umknęło bowiem uwadze Sądu pierwszej instancji, że pozwani wnieśli sprzeciw tylko od części rozstrzygnięć zawartych w nakazie zapłaty, co w konsekwencji doprowadziło do uprawomocnienia się nakazu zapłaty w części nakazującej pozwany zapłacić powódce kwotę 1.827,88 zł oraz należnych powódce od tej kwoty odsetek ustawowych.

W następstwie tego powódka ostatecznie wygrała sprawę w 20% (pozwani odpowiednio w 80%), co w stosownie do wskazanej powyżej regulacji prawnej obligowało Sąd pierwszej instancji do stosunkowego rozdzielenia pomiędzy strony poniesionych przez nie kosztów procesu i w jego wyniku zasądzenia solidarnie od pozwanych na rzecz powódki kwoty 629,40zł.

Czyni to w tej części apelacje uzasadnioną i prowadziło do zmiany zawartego w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

Reasumując, zaskarżony wyrok jest w części wadliwy i dlatego apelację powódki jako w tej części uzasadnioną uwzględniono, zmieniając zaskarżony wyrok w sposób wskazany w sentencji w oparciu o regulację

art. 386 § 1 k.p.c. a w pozostałym zakresie apelację jako bezzasadną oddalono na mocy art. 385 k.p. c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosując regulację art. 98 § 1 k.p.c. i § 6 pkt 4 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013, poz. 461).

SSO Anna Hajda SSO Leszek Dąbek SSO Lucyna Morys – Magiera